

LAUREN BROOKE

A close-up profile of a woman's face with her hair blowing in the wind, set against a sunset background. In the lower half, a silhouette of a woman riding a horse is visible against the same sunset backdrop.

Amurisko

 SAGA
EGMONT

LAUREN BROOKE

Амуруско

 SAGA
EGMONT

Lauren Brooke

Aamurusko

Suomennos: Anne Pölkki

SAGA Egmont

Aamurusko

Translated by

Anne Pölkki

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2002, 2021 Working Partners and SAGA Egmont

ISBN: 9788726695991

1st ebook edition

Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Suurkiitos Linda Chapmanille.

*Omistettu niille viidelle kimolle, jotka ovat rikastuttaneet elämäni
uskomattomissa määrin.*

Ensimmäinen luku

Kolea marraskuun tuuli pölytti hiekkakenttää ja Amy Flemingin pitkiä hiuksia. Hän ei edes huomannut sitä. Hän keskittyi täysin mustaan hevoseen, joka laukkasi ympyrällä. Kun Gypsy-tamma hidasti tahtia, Amy heilautti köysivyyhteä sen lautasten suuntaan.

- Vauhtia! hän komensi.

Gypsy pärskähti syöksähtäen eteenpäin. Sen kaviot tömisivät kostealla hiekalla ja lihakset väreilivät kiiltävän karvan alla. Amy seurasi hevosen liikkeitä ympyrän keskellä niin, että hänen hartiansa olivat kohtisuorassa siihen nähden. Hän katsoi hevosta hellittämättä.

Kahden kierroksen jälkeen Gypsyn sisäkorva liikahti hieman ja liimautui Amyn suuntaan, minkä jälkeen tamma laski päätään maata kohti aukoen ja sulkien suutaan.

Amy tunnisti signaalin. Tamma ilmaisi omalla kielellään - eleiden ja kehon kielellä - olevansa valmis yhteistyöhön. Amy antoi liinan pudota sivulleen, laski katseensa maahan ja kääntyi sivuttain.

Oli aika näyttää, ettei hän uhannut tammaa, ja pyytää sitä luokseen.

Gypsyn kavioiden ääni vaimeni. Amy odotti. Pitkään aikaan ei tapahtunut mitään, mutta viimein Amy kuuli kavioiden humahdukset tamman astellessa häntä kohti. Amy pidätti henkeään. Äkkiä tamma ilmestyi Amyn vierelle. Se laski turpansa pehmeästi hänen olkapäälleen. Yhteys oli luotu. Amy värähti riemusta, kääntyi hitaasti ja rapsutti Gypsyn otsaa.

Amy oli oppinut pyöröaitausjuoksutusta äidiltään Marionilta. Jos hevoselle puhui sen omalla kielellä, sen kanssa saattoi muodostaa luottamukseen ja ymmärrykseen perustuvan siteen. Marion oli aikoinaan perustanut Heartlandin hevoshoitolan nimenomaan fyysisesti ja henkisesti kärsineitä hevosia varten, ja pyöröaitaustyöskentelyä käytettiin hoidon ensi vaiheena. Marion oli noudattanut tinkimättömästi periaatteitaan, kunnes hän oli menehtynyt auto-onnettomuudessa viisi kuukautta sitten.

Amy kääntyi pois Gypsyn viereltä ja asteli ringin poikki. Tamma seurasi. Se matki kaikkea, mitä Amyn mieleen juolahti tehdä. Viimein Amy pysähtyi portille, jossa hevoshoitolan 17-vuotias tallipoika Ty katseli heitä.

- Mitäs sanot? Amy kysyi häneltä napsauttaessaan liinan Gypsyn päitsiin.

- Hyvältä näyttää, Ty vastasi. Hän heilautti itsensä kevyesti aidan yli ja tuli Amyn vierelle tummat hiukset tuulen myllertäminä. - Se on ihan eri hevonen nyt kuin tullessaan, hän sanoi taputtaen mustaa tammaa.

Amy nyökkäsi. Viisivuotias Gypsy oli kouluratsastaja Pamela Murrayn hevonen. Se oli tullut Heartlandiin kaksi kuukautta sitten hermostuneena ja yhteistyöhaluttomana. Lisäksi sillä oli ollut paha tapa pukitella kiihtyessään. Amy ja Ty olivat hoitaneet tammaa yhteistuumin aromaterapiaöljyillä ja kukkauutteilla. Gypsyä oli rohkaistu luottamaan ihmisiin pyöröaitausjuoksutuksessa. Hiljalleen tamma oli rentoutunut ja luopunut jääräpäisyydestään. Se ei ollut pukitellut kolmeen viikkoon ja pyöröaitauksessa Amy sai siihen yhteyden kerta kerralta nopeammin ja joustavammin.

Gypsy nuuhki Tyn takin kaulusta. - Jokohan se voisi palata Pamelan luokse? Amy kysyi.

Tyn tummanruskeat silmät välähtivät. – Enpä tiedä. Onhan se käyttäytynyt paremmin, mutta en ole täysin vakuuttunut pukittelun loppumisesta. Jos se pukittaa ratsastajan selästään, olemme taas lähtöruudussa, koska se huomaa temppujensa tehoavan.

-Totta, Amy myönsi. – Sitähän minäkin. Hän hymyili Tylle tyytyväisesti, koska heillä oli sama näppituntuma asiaan. Äitinsä kuoleman jälkeen Amy oli päättänyt tilan kaikista hevosasioista yhdessä Tyn kanssa. Lukuun ottamatta kamalia päiviä, jolloin Amy oli luullut Tyn jättävän hevoshoitolan, he olivat aina tulleet hyvin toimeen ja Amy tiesi olevansa paljosta velkaa Tylle. Ilman Tyta Heartlandia ei kenties olisi enää ollut olemassakaan. Ty huolehti hevosista Amyn kanssa, tilan omistava isoisä hoiti taloa ja maita ja Amyn isosisko Lou keskittyi hevoshoitolan talouspuoleen.

- Pirautan Pamelalle tänään, Ty sanoi, – ja kerron, että Gypsyn pitää jäädä tänne vähän pitemmäksi aikaa. Hän avasi portin, ja Amy talutti tamman tallipihalle.

Pikkutallin takaa ilmestyi näkyviin kottikärryjä työntävä pitkä, vaalea Ben Slater, joka oli hevoshoitolan uusi tallipoika. Heidät nähdessään hän pysähtyi. – Miten Gypsyn kanssa meni tänään?

- Hyvin, kiitos kysymästä, Amy vastasi.

- Pikkutallin karsinat on putsattu, Ben sanoi tehokkaasti. – Ja lisäksi olen luonut lannat päätallin neljästä karsinasta, hän sanoi nyökäten 12-paikkaista isoa tallia kohti.

-Tulen avuksi loppujen kanssa, Ty tarjoutui.

- Kuin myös, Amy sanoi syyllisenä, koska Ben oli saanut raataa yksin. – Hoidan vain Gypsyn ensin.

Samassa talon takaovi avautui ja Lou kurkkasi pihalle. – Aamiaiselle! hän kutsui.

Amy ajatteli muffineja, munia ja kinkkua, jotka odottaisivat nälkäisiä suita. – Siivotaan karsinat aamupalan

jälkeen, hän hihkaisi Tylle ja Benille vatsa kumien.
Talvilauantaisin isoisällä oli tapana kokata jättiaamiainen. –
Tulehan, hän kehotti Gypsyä. – Mennään sisään.

Ty seurasi hänen kannoillaan, mutta Ben jäi
nököttämään kottikärryjen luo. Amy vilkaisi olkapäänsä yli.
– Etkö tule, Ben?

–Taidan jättää aamupalan väliin, Ben sanoi.

Amy pysähtyi hämmästyneenä. – Mitä? Etkö tule
nauttimaan vaarin maankuulusta aamiaisesta?

Ben kohautti harteitaan. – Täällä on vaikka kuinka paljon
tekemistä. Jatkan karsinoiden putsaamista.

Hän tajusi Amyn olevan aidon ällistynyt.

– En ihan totta välitä aamupalasta tänään. Ei ole nälkä.

Hän tarttui kottikärryjen kahvoista kiinni ja työnsi
lastinsa lantalaan kohti.

– Nähdään myöhemmin, hän huikkasi muille.

Amy vilkaisi Tytä.

Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun Ben kieltäytyi
pitämästä taukoa.

Tyn kulmat kohosivat. – Kuulit mitä hän sanoi, Ty lausui.

– Emme voi pakottaa häntä, jos hän ei halua tulla.

– Mutta hän raataa kuin orja nykyään, Amy huoahhti
heidän jatkaessaan matkaansa.

– Meidän sietää olla tyytyväisiä, Ty vastasi kuivasti. –
Mieti vain, millaista ennen oli.

Amy muisteli aikaa kuukautta taaksepäin, kun Ben oli
tullut Heartlandiin. Hänet oli lähettänyt Heartlandiin
oppipojaksi hänen tätinsä Lisa Slater, joka omisti ison
arabisiittolan ja ajatteli Benin oppivan uusia taitoja
hevoshoitolassa. Aluksi Ben oli suhtautunut epäilevästi
Heartlandin vaihtoehtoiseen hoitomuotoihin eikä ollut
sopeutunut heidän joukkoonsa. Mutta hän oli muuttunut
tyystin, kun Ty oli pelastanut hänen rakkaan estehevosensa
Redin myrkytyksen kourista.

Melkein liiaksikin, Amy ajatteli.

- Ihan kuin hän ajattelisi, että hänen on nyt korvattava hurjalla työnteolla alun töppäilyt, hän sanoi ääneen avatessaan Gypsyn karsinan oven.

- Tulevatpahan työt tehtyä, Ty tokaisi nuivasti.

- Ty! Amy nuhteli, vaikka Tyn kommentti ei häntä sinänsä hämmästyttänyt.

Tyn ja Benin välit olivat olleet jäätävät ensi hetkestä alkaen. Vaikka tilanne oli parantunut Benin asennemuutoksen myötä, veisi kauan, ennen kuin Tyta ja Beniä voisi hyvällä tahdollakaan kutsua ystäviksi.

Amy astui ulos karsinasta, ja Ty salpasi oven. He astelivat kohti vanhaa, säiden runtelemaa päärakennusta.

Eteisessä he potkaisivat saappaat jaloistaan, ennen kuin astuivat sisälle lämpöiseen keittiöön. Vasta keitetyn kahvin ja kotitekoisten muffinien tuoksu leijaili ilmassa.

Amy ja Loun isoisä Jack Bartlett seiso iä ääressä paistamassa kuohkeaa munakokkelia. Hän katsahti heihin ja ahavoituneet kasvot levisivät hymyyn. - Onko nälkä? hän kysyi.

- Hirmuinen! Amy virnisti.

- Tarvitsetko apua, Jack? Ty tiedusteli.

- En, istukaa vain pöytään, isoisä vastasi.

Lou kaatoi kaikille appelsiinimehua.

Hänen lyhyt vaalea tukkansa törrötti pystyssä ja kasvoilla oli keittiön kuumuuden nostattama puna. - Mihin Ben jäi? hän kysyi.

- Talliin, Amy selitti. - Hän halusi jatkaa hommia.

- Sitä emme kertakaikkiaan salli, isoisä tokaisi siniset silmät huolekkaina. Hän nosti pannun liedeltä.

- Lou, käyhän huutamassa hänet sisään.

- Ei, älä, Amy esteli kiireesti siskoaan. - Hän ei edes ollut nälkäinen.

Amy tiesi, miten itsepäinen Ben saattoi olla. Kun poika oli kerran päätöksensä tehnyt, hänen päätään ei käännetty. Amy pelkäsi, että Loun taivuttelu johtaisi riitaan.

Lou katsahti epävarmasti isoisään.

Tämä haroi ohenevia, harmaita hiuksiaan. – No, olkoon, hän sanoi. – Mutta ensi viikonloppuna tällainen peli ei vetele.

Amy tarttui kinkkuvatiin. – Joko voi ottaa? hän sanoi vaihtaen puheenaihetta.

Isoisä nyökkäsi ja hulautti munakokkelin tarjoiluvadille. – Noin, hän sanoi. – Nyt kaikki istumaan. Voimme aloittaa.

Puolen tunnin kuluttua astiat oli tyhjennetty ja viimeisetkin ruoantähteet hinkattu lautasilta leipäpaloilla. Amy laski kahvimukin pöydälle huokaisten kylläisenä. – Tosi hyvää, vaari, hän kehuu.

– Niin oli, Jack. Ty yhtyi mielipiteeseen.

Isoisä hymyili. – Hyvä kun kelpasi.

Puhelin pärähti soimaan.

– Minä vastaan. Lou pomppasi jaloilleen ja kurotti kätensä luuriin. – Heartlandissa. Hänen äänensä oli äkkiä reippaan tehokas.

Hän oli vähän aikaa hiljaa, minkä jälkeen hänen kasvoilleen nousi huolestunut ilme.

– Ymmärrän, hän sanoi hyvin vakavasti.

– Ettekä tiedä ketään muuta, joka voisi auttaa, herra Phillips?

Amy vilkaisi Tyta. Tämä oli yhtä ymmällään. Kuulosti siltä, että joku tarvitsi apua hevosensa kanssa.

– Selvä, Lou sanoi. – Antakaa puhelinnumeronne, niin soitan takaisin mahdollisimman pian.

– Kuka se oli? Amy kysyi Loun laskettua luurin alas.

– Mies nimeltä Ray Phillips, Lou kertoi. – Hänen vaimonsa kuoli äskettäin ja hän haluaisi meidän ottavan hoiviimme tamman, jota vaimo piti heidän tilallaan Wilson's